

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **You Mark s.r.o.**, se sídlem Brno – Husovice, náměstí Republiky 15, zastoupeným JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, se sídlem AK Prostějov, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Finančnímu úřadu Brno III**, se sídlem Brno - Veveří, Šumavská 524/31, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 24. 1. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost v daňovém řízení vedeném s žalobcem na dani z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2009 ukončit prováděnou daňovou kontrolu, a to do 14 – ti dnů od právní moci rozsudku a žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

II. Obsah žaloby

[2] V žalobě uvedl, že dne 25. 1. 2010 podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2009 a v něm uplatnil osvobození od

daně při dodání zboží do jiného členského státu podle ustanovení § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Toto daňové řízení se nachází ve stádiu daňové kontroly, která byla zahájena postupem podle ustanovení § 90 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen daňový řád“). Ve věci tohoto řízení se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti.

[3] Žalobu odůvodnil tím, že v jeho věci byla vedena dvě samostatná vytykácí řízení na dani z přidané hodnoty za dvě samostatná zdaňovací období, a to (i) vztahující se k nároku na odpočet daně z nákupu zboží a (ii) vztahující se k dodání zboží do Rumunska. První vytykácí řízení týkající se nároku na odpočet daně z nákupu zboží bylo pravomocně skončeno přiznáním nároku na odpočet, druhé týkající se dodání zboží do Rumunska se nachází ve stádiu daňové kontroly. V rámci tohoto řízení přitom pochybnosti žalovaného a důvody pokračujícího řízení spočívají toliko v nekontaktnosti rumunského odběratele pro zahraničního správce daně, který tak nemohl na základě mezinárodního dožádání potvrdit přijetí zboží. Aby žalobce prokázal dodání do jiného členského státu a odstranil tak pochybnosti správce daně pramenící z výsledků mezinárodního dožádání, obstaral úředně přeložené vyjádření jednatelů rumunského odběratele žalobce o převzetí předmětného zboží. Toto pak potvrzuje uskutečnění zdanitelného plnění podle ustanovení § 64 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovanému však společně s ostatními důkazy ani tento důkaz nepostačoval, kdy žalobci písemně sdělil, že zaslal mezinárodní dožádání na Slovensko, mezinárodní dožádání do Srbska a že konečné zhodnocení všech důkazních prostředků bude provedeno po obdržení odpovědi zahraničních správců daně.

[4] Jelikož žalobce v uvedeném postupu spatřoval nečinnost, obrátil se s podnětem k ochraně před nečinností na Finanční ředitelství v Brně, které posoudilo tento podnět jako nedůvodný a podle ustanovení § 38 odst. 4 daňového řádu ho odložilo. Poukázalo přitom na fakt, že správce daně nemá soustředěny veškeré podklady, aby mohl vydat rozhodnutí a z tohoto důvodu nebylo možné předmětné daňové řízení ukončit.

[5] Žalobce vyčerpal ochranu před nečinností správního orgánu podáním podnětu Finančnímu ředitelství v Brně, proto je nucen obrátit se ve své věci s žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu na soud. Nečinnost pak shledává v neúčelné a nadbytečné činnosti žalovaného, která způsobuje žalobci další náklady vynaložené v souvislosti s průtahy v daňovém řízení. Přitom žalovanému nic nebrání, aby nyní daňové řízení ukončil s tím, že v případě nových skutečností nařídí obnovu řízení. Zde žalobce poukázal na skutečnost, že meritem řízení není vyplacení nadměrného odpočtu, tudíž ukončení řízení není spojeno s žádnou neodstranitelnou újmou na straně státu.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že trvá na svém stanovisku, že doposud nemá soustředěny veškeré podklady, aby mohl vydat

rozhodnutí. S názorem žalobce, že daňové řízení neúčelně prodlužuje zbytečnými úkony místo toho, aby řízení ukončil, nesouhlasí.

[7] Byl to sám žalobce, kdo v rámci protokolovaného jednání (příloha č. 23) navrhl provést výslech svědka pana B. na Slovensku a zaslání mezinárodního dožádání do Srbska za účelem prověření dopravce, zda odvezl zboží do Rumunska, přičemž žalovaný oběma návrhům vyhověl. Nyní žalobce smysl těchto úkonů zpochybňuje, předjímá výsledek v tom smyslu, že tyto úkony nic nového nepřinesou a jeví se mu jako nadbytečné.

[8] S tímto názorem žalovaný nesouhlasí, neboť má přetrvávající pochybnosti o provedené přepravě do Rumunska z důvodu, že rumunský odběratel je pro rumunskou daňovou správu nekontaktní. Tyto pochybnosti nerozptýlilo ani vyjádření maďarského jednatele rumunského subjektu, že zboží přijal a vyvezl do Rumunska, které bylo předloženo žalovanému dne 9. 11. 2011 (příloha č. 33). Žalovaný je toho názoru, že právě výsledek mezinárodního dožádání na srbského přepravce může jednoznačně potvrdit nebo vyvrátit, zda k přepravě do Rumunska došlo, což je zásadní podmínka pro uznání osvobození od daně z přidané hodnoty u žalobce. Navíc dne 9. 2. 2012 přišla odpověď na dožádání zasláné na Slovensko za účelem provedení svědecké výpovědi pana B., který si nepamatoval na spolupráci s žalobcem.

III. Replika žalobce

[9] V následné replice žalobce uvedl, že žalovaným uvedené důkazní prostředky navrhoval ve chvíli, kdy jej patrně tížilo důkazní břemeno a kdy neměl k dispozici žádné jiné důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Z důkazní nouze tak žalobce navrhoval provedení dvou důkazních prostředků, byť mu o nich bylo známo, že nové zásadní skutečnost přinést nemohou. Přinést pak mohly toliko jeden nepřímý důkaz (výslech pana B.) a opětovné potvrzení uskutečnění přepravy (dožádání do Srbska), což však už plní ve spisu dávno existující CMR doklad o přepravě. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010.

[10] Žalobce uzavřel, že v jeho věci je vedeno řízení, kde se žalovaný dostal do důkazní nouze. Namísto uzavření celého řízení souladně se zásadou rychlosti a hospodárnosti, je v probíhajícím řízení vyčkáváno něčeho, co ani nemusí nikdy nastat (odpověď na mezinárodní dožádání do Srbska).

IV. Relevantní skutečnosti plynoucí ze správního spisu

[11] Dne 29. 11. 2011 bylo zástupci žalobce doručeno sdělení žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 354954/11/290933704743, k probíhající kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2009, z jehož obsahu vyplývá, že žalovaný akceptoval návrh žalobce na doplnění dokazování ve věci uskutečnění zdanitelného plnění výslechem svědka pana L. B., bytem B., H. M. 2988/12 a zasláním mezinárodního dožádání do Srbska za účelem prověření dopravce. Žalovaný současně

uvedl, že po obdržení odpovědí zahraničních správců daně provede konečné zhodnocení všech důkazních prostředků.

[12] V reakci na toto sdělení podal zástupce žalobce dne 29. 11. 2011 stížnost proti postupu žalovaného s tím, že žádá, aby celé daňové řízení bylo po zhodnocení důkazů bezodkladně ukončeno. Dožádání slovenského a srbského správce daně totiž považuje za podpůrné důkazní prostředky a jejich provedení již pozbylo významu, neboť žalobci se podařilo získat stěžejní vyjádření jednatelů rumunského odběratele učiněné před notářem, v němž tito potvrdili přijetí zboží. Po provedení úředního překladu pak byl tento důkazní prostředek předložen správci daně. Žalobce je v legitimním očekávání toho, že celé mnohaleté řízení bude definitivně ukončeno.

[13] Současně podnětem k ochraně před nečinností ze dne 29. 11. 2011 požádal zástupce žalobce Finanční ředitelství v Brně o ochranu před nečinností žalovaného podle ustanovení § 38 daňového řádu.

[14] Z úředního záznamu žalovaného ze dne 20. 12. 2011, č. j. 371534/11/290933702233, je zřejmé, že žalovaný nemá soustředěny veškeré důkazní prostředky, proto nebylo daňové řízení ukončeno. Zejména žalobce ani po výzvě žalovaného nepředložil CMR s originálním potvrzením odběratele a přepravce, dále předložené prohlášení maďarského jednatele rumunské společnosti o přijetí zboží vydal jen jeden ze dvou ředitelů a vlastníků rumunské společnosti, kdy žalovanému není známo v jakém rozsahu mohou tito jednat, zda každý sám za sebe či zda je nutný souhlas obou.

[15] Finanční ředitelství v Brně vyrozuměním ze dne 29. 12. 2011, č. j. 16102/11-1302-701922, odložilo podnět zástupce žalobce k ochraně před nečinností žalovaného jako nedůvodný. V odůvodnění zdůraznilo, že nečinnost žalovaného nebyla shledána, naopak jde k tíži žalobce, že nedoložil výzvami žalovaného požadované důkazní prostředky. Žalovaný tak nemá soustředěny veškeré podklady, aby mohl vydat rozhodnutí, z tohoto důvodu nebylo předmětné daňové řízení ukončeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

[16] Ve vztahu k posuzované věci soud uvádí, že ve správním soudnictví se lze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého, § 79 až 81, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“).

[17] Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s., soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

[18] Podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s., sodu žalobu zamítne, není-li důvodná.

[19] Při přezkumu postupu žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[20] Podstata sporu spočívá v tvrzení žalobce, že žalovaný daňové řízení, jehož předmětem je vyměření daně z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2009, neúčelně prodlužuje. Po přezkumu obsahu správního spisu v návaznosti na obsah písemných stanovisek účastníků, se soud ztotožnil s prezentovaným názorem žalovaného, že tento doposud nemá soustředěny veškeré doklady k tomu, aby mohl ve věci vydat rozhodnutí.

[21] S tvrzením žalobce o prokázání dodání zboží do Rumunska vyplývajícím z fotokopie CMR a prohlášení pana L. P., výkonného ředitele společnosti INVENCIOZUS SRL., se soud neztotožňuje a naopak se plně přiklání ke stanovisku žalovaného, že výsledek mezinárodního dožádání na srbského přepravce může jednoznačně potvrdit či vyvrátit, zda k přepravě do Rumunska došlo či nedošlo.

[22] Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, dostupný na www.nssoud.cz, považuje soud v této věci za příléhavý, ovšem ne ve vztahu k podpoře právního názoru žalobce, nýbrž naopak ve vztahu k právnímu názoru žalovaného. Právní věta citovaného rozsudku totiž zní takto: *"Důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od daně z přidané hodnoty do jiného členského státu Evropské unie (§ 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty), tj. prokázání faktického odeslání zboží z tuzemska plátcem osobě registrované k dani z přidané hodnoty v jiném členském státě, leží na plátcu, který zdanitelné plnění uskutečňuje. **Písemné prohlášení kupujícího o přepravě zboží (§ 64 odst. 5 citovaného zákona) je způsobilým důkazem jen za předpokladu, že odpovídá zjištěnému skutkovému stavu věci. V případě pochybností je prodávající povinen prokázat existenci dobré víry, že se svým jednáním neúčastnil daňového podvodu, tedy např. že v rámci svých obchodních aktivit přijal dodatečná opatření bránící riziku možného daňového podvodu.**"*

[23] Soud proto připomíná, že dokazování v daňovém řízení je vázáno mj. zásadou volného hodnocení důkazů (ustanovení § 8 daňového řádu) a posouzení závažnosti jednotlivých důkazních prostředků je v pravomoci žalovaného. Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost žalovaného, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti (věrohodnosti). Hodnocení důkazů není žádnou libovůlí žalovaného (zde správce daně). Musí zabezpečit přesné, pravdivé a úplné zjištění skutkového stavu věci. Je zcela v pravomoci žalovaného posoudit závažnost jednotlivých důkazních prostředků. Není ani povinen vzít v úvahu a provést všechny důkazní prostředky navržené daňovým subjektem, neboť má právo je nejprve samostatně posoudit, a tedy vyloučit ze svého rozhodování. Vždy však platí, že se musí s těmito důkazními prostředky nejprve nějakým způsobem vypořádat a více méně si být jist, že i bez jejich provedení bude schopen ve všech instancích, kde by

mohlo řízení o dani z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí roku 2009 probíhat, obhájit své rozhodnutí. Povinností žalovaného z pozice správce daně je zjistit skutkový stav věci dostatečným a zákonným způsobem, právní zjištění ze skutkového stavu věci nesmí být v rozporu se skutkovým stavem a žalovaný při svém rozhodování nesmí porušit pravidla logického vyvozování. Srov. Kobík, J., Kohoutková, A. Daňový řád s komentářem, 1. vydání. ANAG 2010, 46 - 77 s.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[24] S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci soud uzavírá, že fotokopie CMR bez originálního potvrzení odběratele a přepravce, ani písemné vyjádření jednoho ze dvou jednatelů rumunského odběratele žalobce, v přezkoumávané věci maďarského původu, nejsou stěžejními důkazy pro žalovaného ve smyslu ustanovení § 64 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalovaný fakticky nemá soustředěny veškeré podklady, aby ve věci mohl ukončit daňové řízení vydáním rozhodnutí. Je tedy evidentní, že ve věci není nečinný a soud proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 29. května 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu